

Phút Ban Đầu

Contents

Phút Ban Đầu	1
1. Chương 1: Phút 1	1
2. Chương 2: Phút 2	3
3. Chương 3: Phút 3	5
4. Chương 4: Phút 4	6
5. Chương 5: Phút 5	8
6. Chương 6: Phút 6	10
7. Chương 7: Phút 7	12
8. Chương 8: Phút 8	14
9. Chương 9: Phút 9	15
10. Chương 10: Phút 10	17
11. Chương 11: Phút 11	18
12. Chương 12: [đặng Thiên X An Thy] Ngày Yêu Dở	20
13. Chương 13: Phút 12	22
14. Chương 14: , Ngoại Truyện (1)	23

Phút Ban Đầu

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại. Liệu trong giây phút đầu tiên ta gặp nhau khi ấy trong ánh mắt ta sẽ nói điều gì? Cũng ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phut-ban-dau>

1. Chương 1: Phút 1

Nhân vật nổi tiếng nhất hội học sinh trường của An Thy là một người khó gần. Ngay buổi đầu gặp đã ném cho cô một cái nhìn lạnh lẽo rồi chỉ chỗ tài liệu chất cao như núi. Lòng cô tự hỏi, đây là Đoàn trưởng hay là văn phòng công chứng.

Do vậy, chỉ cần nhắc đến tên Nhật Minh, cô sẽ tự giác tránh xa vạn dặm. Nhưng tránh làm sao được lâu khi mà chẳng mấy chốc cô đã được nhắm vào vị trí hậu bối anh dẫn dắt.

Những ngày đầu cùng làm việc, anh nói một đằng, lòng cô nghĩ một nẻo, không có một chút gì ăn nhập. Những ngày sau đó, anh nói một hướng thì cô nói tiếp hướng đó. Công việc dần tốt lên thì cũng là lúc Nhật Minh lộ ra cái bản mặt te tởn của mình. Những lúc bình thường anh vẫn hay cau mặt ném cho cô một chồng tài liệu, nhưng những lúc rảnh rỗi sẽ ném cho cô một cái đập nhẹ rồi cười hai tiêng. Hoặc là liếc nhìn cách cô hậu đậu rồi khinh bỉ giúp đỡ.

Lòng An Thy thầm sợ hãi.

Nhưng mà, cũng được những ngày trái gió trở trời, anh sẽ đưa cô sữa. Lần nào cũng là sữa tươi ít đường nhiều calcium thúc đẩy chiều cao.

Lại nói tiếp những ngày sau đó, giống như thói quen, mỗi ngày anh sẽ để cho An Thy một hộp sữa nhỏ trên bàn uống nước của Hội. Ban đầu chỉ đơn thuần là lời bao biện:

- An Thy, sữa kia, uống vào. Mày lùn như chó vậy.

Nhưng sau này, anh chẳng cần nói mà cô cũng sẽ tự giác nhận lấy. Mỗi lần như vậy đằng sau hộp sữa đều là một cái mặt cười hết sức cợt nhả. An Thy thầm than một tiếng trong lòng, như này thì khác gì được bao nuôi chứ? Mỗi tối ngoài việc hỏi anh mấy thứ liên quan đến công việc, cô đều tỏ rõ sự ái ngại với anh. Tuy mồm nói là không muốn nhận đồ, nhưng trong thâm tâm chỉ An Thy biết, cô đã chấp nhận anh, dần dần. Kể cả giờ nếu anh công khai theo đuổi, cô cũng sẽ chấp nhận. Đáp lại mấy cái hộp sữa cợt nhả của anh sẽ là một chai nước mát mỗi lần anh đi chơi bóng rổ ở nhà thi đấu trong trường. Cứ thế, suốt một khoảng thời gian dài, cái bàn để tài liệu nghiêm nhiên thành chốn cho An Thy và Nhật Minh đưa đồ uống. Nhưng ai mà biết sau những lần như vậy là gì? Giống như từng chút từng chút ngọt ngào gom lại mỗi ngày sẽ thành như tình cảm của cô dành cho anh.

Đã có vài lần cô bóng gió về chuyện người anh thích là ai, nhưng Nhật Minh chỉ cười cười nhìn cô không đáp. Bằng tư duy của một người cuồng tiểu thuyết, An Thy hiểu là gì. Nhưng với một con người đầy bản lĩnh như Nhật Minh, cô nhìn không ra mà đoán cũng không được. Mọi cử chỉ của anh đều mang nhiều ý đến mức, cô không hiểu và không có cách nào để hiểu. Học cùng ca, sinh hoạt câu lạc bộ lại trái giờ. Đường như mối liên hệ duy nhất là qua những hộp sữa và mấy chai nước kia. Còn cả những buổi anh đi qua lớp của cô để nhìn một cái rồi cười, hoặc giả dụ nếu có thời gian, một vài phút nào đấy khi nhận đồ uống sẽ chào nhau, cợt nhả mấy câu rồi thôi.

Buổi tối anh không có khái niệm đông dài nhẩn tin nhiều, An Thy cũng không phải loại con gái chầu chực trên điện thoại. Và thế là, từ một vị trí đặc biệt trong lòng cô, hoá ra An Thy nói chuyện với Nhật Minh không nhiều như tưởng tượng. Và cứ thế, cô và anh duy trì một khoảng cách nhất định, giống như vạch ngăn, không ai bước qua đó.

Nhưng hôm nay lại khác, ngày lễ lớn của học sinh sinh viên đến gần. Hội học sinh phải lên kế hoạch toàn bộ buổi lễ và phân hội cho trường. Sau giờ học, vốn là cô định xách xe đi trà chanh với bạn, ai ngờ anh túm được, xách như xách con gà nhỏ đi ăn chiều.

Và giờ thì cô ngồi đây, đối diện anh và khuấy khuấy ly chanh leo, chẳng biết nên nói gì và bắt đầu từ đâu. Nhật Minh cũng thi gan với cô, anh gọi đồ uống rồi chỉ chúi mắt vào cái màn hình điện thoại. Khoảng im lặng lạ kì bắt đầu và kéo dài chừng vài phút, lúc này anh là người cất tiếng, dẫn hai con mắt vẫn dán vào cái màn hình sáng:

- Em có ý kiến gì với thông tin được đưa ra không?

An Thy thở phào, may mà là chủ đề công việc, bắt được đúng ý, An Thy liền nói một thôi một hỏi. Anh cũng quăng cái điện thoại ra góc bàn rồi cùng cô nghĩ cách mở rộng thêm hình thức báo cáo và thêm hình thức mới mẽ dân chủ hơn. Vốn chỉ định ngồi đến năm giờ kém, chẳng hiểu run rủi thế nào, cô ngồi đến sáu giờ mới sực nhớ đã tối trời. Nhật Minh nhún vai một cái, ánh cười nhàn nhạt nhìn An Thy:

- Uống bao nhiêu sữa thế mà vẫn lùn.

An Thy đen mặt. Cô nhin. Bề trên là nhất. Phận con sâu cái kiến thì nên biết kính trên nhường dưới. Cô chỉ cười cười rồi hơi rứt đầu tỏ vẻ xấu hổ với tổ quốc, sau đó lại tiếp tục đứng dậy cho nốt chỗ sách vở vào túi. Xong xuôi, An Thy toan xoay người bước đi thì thấy đằng sau đột ngột bị giữ lại. Cô tròn tròn hai mắt, tiền bối, anh tính làm gì đây? Ngay khi quay đầu lại, chỉ thấy anh nở nụ cười cợt nhả vừa đáng yêu vừa đáng ghét rồi cất miệng nói lời vàng ngọc:

- Thanh toán chưa mà đi?

Cô sững sờ, luống cuống trả lời anh:

- Em quên ạ! Đây đây em trả ngay ạ!

Đang lúc đưa tay vào lấy ví thì một bàn tay lớn hơn đã chắn ngang, khẽ nhấc đầu cô để nhìn thẳng mắt anh. Một hộp sữa hiện ra trước mắt. Anh lấp lánh ánh cười:

- Anh trả giúp cô rồi, nhưng mà quên đồ.

Anh đưa hộp sữa lên gần khuôn mặt của cô, khi cô vừa đưa tay cầm lấy nó định bụng cho vào túi thì đột nhiên ngay lập tức có một bàn tay ấm áp chạm vào bầu má của cô. Độ ấm tay anh vừa phải, bàn tay nhẹ nhàng xoa rồi không nở buông, chỉ yên lặng giữ nguyên đó. Anh nhìn cô, còn cô, đành nhìn mũi giày của mình.

Xong đời, hồng đời.

Xúc động là thứ giết chết người.

- Còn nữa -

2. Chương 2: Phút 2

Những giây đầu tiên khi ngón tay anh chạm vào má, cô có cảm giác nó mang theo tĩnh điện, thậm chí còn lan xuống trái tim cô khẽ rung động. Nhưng tất cả đều diễn ra không lâu, khi mà ngay giây sau anh đã gần như tát có dùng lực vào má cô. Trời vốn se lạnh, cô cảm giác một bên má hơi rất.

An Thy cúi. Đứng tưởng bình thường trông cô hiền hiền, thật ra bản chất bên trong không gì ngoài một con cọp cái. An Thy cảm giác mình như một con bé con bị chơi đùa thì khẽ gầm lên trong đầu một tiếng rồi thoát ra khỏi bàn tay của Nhật Minh. Anh không nói, chỉ nhướn mày nhìn cô rồi cười:

- Cô có biết người ta gọi đây là gì không?

An Thy nhản mày xua tay, tỏ ý em cần phải biết à?

- Người ta gọi là ngu ngốc thì chết đây. Thôi có con muỗi, tôi thương tình tôi đập cho cô.

An Thy tiếp tục đen mặt. Tiền bối thì vẫn là tiền bối, kiểu trêu đùa cũng lên đến đẳng cấp mới.

- Về đi, cẩn thận kéo nhiều muỗi, thế nhé. Anh về đây.

Ra cái vẻ trả tiền cho người ta, là coi như tát người ta một cái. Trần đời chưa gặp ai oái oăm như Nhật Minh. Thế mà cô còn dám nghĩ cái con người này có tình cảm này nọ thì thật hài hùng đi. Thương cho ai sau này vợ phải người như lão, khéo đang vuốt má con nhà người ta lại thành tát cho sưng vù má. Tệ, quá tệ.

Chuyện thậm chí còn tệ hơn khi mà một anh trai khác trong hội học sinh đã nhìn ra chuyện mờ ám gì đó giữa hai con người vốn kiêu lời này. Mỗi lần thấy An Thy ngồi cạnh Nhật Minh, anh trai thư ký sẽ liếc một cái ẩn ý rồi cười cười với cô. An Thy lại thoáng rung mình. Từ hồi vào hội, chưa một giây nào trái tim cô thôi bất ổn. Chẳng khác nào đồ thị hình sin, hết lên rồi lại xuống như đi bộ đường trường.

- Làm gì mà cứ như là đi rình mò thế? Ngồi cạnh anh mà em áp lực thế cơ à?

Lại cái điệu châm chọc khiến người ta nổi da. An Thy không đáp, chỉ quay sang lườm anh một cái.

Chiều hôm ấy, An Thy trở về nhà với một thùng tài liệu lớn, mẹ cô thấy vậy thì kinh hãi. Hỏi ra mới biết con gái bà đang bị trời hành.

- Hay nghĩ đi, trông mày khác gì con chết rồi không?

An Thy lắc đầu, mồm vẫn đều đều kêu hai tiếng con ỏn, ba tiếng mẹ yên tâm. Thực chất trong đầu cô chỉ nghĩ đến viễn cảnh Nhật Minh sẽ băm xác cô nếu thực sự cô định rời khỏi hội học sinh. Thôi, phận con sâu cái kiến thì cứ bé nhỏ thế thôi.

Nhật Minh thường nói, An Thy cô là giống loài dễ bắt nạt nhất trong số mấy đứa đàn em. Nên đừng trách nhiều khi tại sao anh trêu ác. Đi qua là vò đầu, lắm khi lại chơi cái trò đập muỗi hộ. Lòng An Thy tiếp tục run rẩy, người này có thật là tiền bối của cô không vậy?

Nhưng, vào những lúc khó khăn nhất cũng chỉ có Nhật Minh sẵn lòng gánh vác với cô.

Ví dụ như hôm nay, có biến. Khi chương trình đang cần gấp phần dẫn thì An Thy mang thiếu. Tất cả những gì còn lại trong trí nhớ của cô là một tập túi kiểm tra màu vàng nhưng còn tờ giấy trắng bên ngoài chưa cất vào. Đây lại là phần diễn văn cho khách mời, không thể thiếu được.

An Thy cảm thấy mình như sắp phát khóc được rồi. Cô cuống cuống lật tung ba lô lên nhưng vẫn không tìm thấy gì. Bên ngoài, cánh gà bắt đầu hỗn loạn, sân khấu bắt đầu rộ lên tiếng khán giả phía dưới. Những người khác trong đội phần thì xa lạ, phần thì xã giao, kì thực nhìn đi nhìn lại trong hội học sinh đông đúc là thế nhưng cô vẫn thấy lạc lõng, như này.

Và thế là An Thy gục, cô biết mình đang là kẻ vô trách nhiệm, vô lý, quá đáng yếu ớt, nhưng mấy tháng nay chuẩn bị cho ngày lễ này vất vả như này, giờ đột nhiên lại đổ bể đi hết.

- An Thy!

Cô quyết tâm không trả lời, trong đầu cô giờ chỉ có tiếng khóc và tiếng lao xao. Cô không nhận biết cũng không phân biệt được âm thanh gì cả.

- An Thy, đứng dậy cho anh!

Cô đột nhiên ngừng bật. Cái giọng nói này, là của Nhật Minh ấy hả? An Thy xoay người, và thật sự anh đứng ở đó, nhíu mày nhìn cô đầy lo lắng. Cô không đáp, vẫn dấm dứ khóc, tiếng nấc vẫn chìm sâu trong cổ họng. Anh xót xa không thôi, đưa tay kéo cô ra ngoài. Khoảnh khắc khi bàn tay của anh bao lấy đôi tay nhỏ của cô, An Thy cảm giác vững tin lạ kì. Sự thật là không phải chỉ anh mới cho cô cảm giác này, cô nghĩ là giờ ai nắm tay cô cũng cho là như vậy. Vấn đề nằm ở chỗ có ai ra nắm tay hay không thôi.

Nhật Minh kéo cô vào phòng quản lý của anh. Anh không nói hai lời lập tức ôm An Thy vào lòng.

- Hứa với anh, có chuyện gì thì đừng chịu một mình.

An Thy ngây ngốc hồi lâu. Những neuron thường ngày vốn nhanh nhạy giờ trở lên chây ỳ.

- Em còn chưa tìm thấy cái tờ kia đâu, huhu buông em ra!

Nhật Minh lạnh mặt đưa tay lên, áp vào cả hai má cô rồi nói tiếp:

- Nhìn anh, nhìn anh.

Lời nói như một loại thôi miên, ánh mắt anh sâu thẳm. Ánh mắt An Thy ngây lại. Trong một khắc nào đó thoáng qua, đó là lần thứ hai cô nhìn thẳng anh. Cảm giác an tâm xen lẫn tủi thân khiến An Thy chực trào nước mắt.

- Ngoan, nín. Anh làm bản dự phòng rồi.

An Thy im bật, thôi không khóc nữa. Anh cười cười nhéo nhéo má cô:

- Thế này mới là An Thy ngoan của anh, nhưng phạt thì vẫn phải phạt đấy.

An Thy gật gật, xấu hổ gật đôi tay vẫn yên vị trên má mình ra. Hai má đỏ bừng như vừa từ lò luyện linh đan bước ra. An Thy ngây ngốc bò dậy rồi lại sắp ngã đi lo liệu.

Nhưng chỉ cô biết. Ánh mắt đó vẫn luẩn quẩn mãi không rời đi.

Phút thứ hai ta nhìn nhau, ánh mắt chạm điều gì?

3. Chương 3: Phút 3

Những ngày sau đó, An Thy không gặp lại anh nữa. Dường như cái lạnh đang ủa về cũng xoá đi hết những dư cảm không nên tồn tại trong lòng cô. Sau một ngày dài mệt mỏi với bài vở, với bạn bè, và cả hội học sinh, An Thy mới được thả về nhà. Chiều tháng 11, bao giờ cũng lạnh như vậy. Nắng đông hiu hắt như chút lạc quan còn sót lại trong An Thy. Cô ngẩn ngơ ngắm những gợn mây xa, lòng vừa nhẹ nhõm, vừa trống trải.

- Lưu An Thy, cầm cái này giúp anh.

Giọng nói vừa nghiêm túc vừa mang đầy ý bắt nạt kéo cô về hiện tại. Đời này luôn có một kẻ biết cách phá đám cảnh đẹp. Và, cô lại gặp anh. An Thy đi cùng Nhật Minh từ cổng trường học đến văn phòng của hội. Con đường vắng, gió hiu hắt, người thì lúng búng không biết nên nói gì cho dừng cái sự im lặng kì lạ này.

- À... Anh có muốn nghe chuyện cười không?

Nhật Minh nghiêng đầu cười tỏ ý đang lắng nghe, An Thy liền cười, đôi mắt híp lại thành một đường chỉ. Anh nhìn vào, có cảm tưởng dường như tia nắng cuối đông đã lặn hết trong ánh mắt ấy. Ta gọi là mắt cười, đôi mắt của An Thy chính là như vậy.

- Kể đi. - Dường như bị ảnh hưởng bởi cô, giọng của anh cũng dịu đi vài phần, thêm mấy phần điềm tĩnh, mấy phần trầm ổn. An Thy nhất thời căng thẳng. Đôi tay nắm chặt lấy chồng sách trên tay:

- Có một ông sếp nọ, tuy còn trẻ, nhưng rất hay cau có, như một ông già.

Vừa nói cô vừa khẽ liếc liếc, thấy anh không có dáng điệu gì bất mãn. Chỉ có đôi lông mày hơi nhướn lên, nhìn cô ánh mắt đầy nghi ngờ. An Thy cười thầm trong bụng, nói tiếp:

- Nhưng mà trông thế chứ anh ấy cũng tốt bụng, nên là hôm nay, cấp dưới đặc biệt cảm ơn sếp.

Nhật Minh vẫn đều đều bước, câu nói của cô vừa dứt, làn gió đã nhẹ thổi qua. Lá lạo xạo, như tiếng cào trong lòng An Thy. Thôi coi như anh không muốn nhắc lại, vậy thì cô sẽ làm như anh muốn. Chỉ có điều, cái áp má đó, đến giờ độ ẩm vẫn còn. Muốn quên cũng phải luẩn quẩn một hồi.

- Không phải với ai cậu ta cũng thế đâu.

Anh cười cười nhìn An Thy mặt đỏ ửng như con vịt đồ chơi. Cô thậm chí còn chưa tiêu hoá hết được lời anh. Như này là ý gì đây?

Hậu quả tất yếu, tối đó về An Thy mất ngủ. Mỗi câu nói của anh lời ít ý nhiều, mỗi hành động của anh, cô chịu chết đoán ra là vô tình hay cố ý. Nhưng có một điều An Thy biết là trái tim cô không ngủ yên như cô đã từng.

Những ngày tiếp theo, như một trò đùa, cô gặp mặt anh liên tục. Thậm chí là trốn học đi ăn cũng gặp nhau, hay chỉ đơn thuần đi từ cổng vào cũng nhìn thấy anh đang ở đó, giữa một rừng bạn bè đông vui. Anh có cuộc sống riêng, cô cũng có cuộc sống riêng. Rốt cuộc là vì điều gì và vì cái gì mà lại gặp nhau ở đây? An Thy có cảm giác, họ chẳng khác nào hai quả bóng bay được thả ở hai nơi. Giữa bầu trời tưởng như vô tận này, ánh mắt chạm nhau một cái, rồi thôi. Không lưu luyến cũng không níu kéo.

Nhưng hôm nay, lại là một ngoại lệ:

- An Thy, đi ăn với anh.

Mười hai giờ trưa, nắng heo may và gió. Anh đứng ở cổng, vẫy vẫy đôi tay với cô. Đôi mắt lấp lánh, miệng nở nụ cười. An Thy có ảo giác trên gương mặt anh có nét dịu dàng, nhưng mà người đối thì hay ảo tưởng, cô quyết định bỏ qua phán đoán của trực giác. Chân rảo bước nhưng đầu cô trống rỗng. Rõ ràng là chưa chắc đã muốn đi, nhưng đôi chân lại vô thức đi theo cái vẫy tay của anh.

- Lại đây nào.

Dứt lời, anh đã vắt cánh tay hơi xương lên đôi vai nhỏ của cô. An Thy vốn đã thấp bé, bị anh khoác như này, có cảm tưởng như sắp chui vào lòng anh luôn. Nhật Minh khẽ cười một tiếng ngay trên đỉnh đầu cô, trái tim An Thy lại run rẩy:

- Hôm nào mày cũng ngoan thế này có phải anh đã không bắt nạt rồi không?

An Thy thăm bấu môi một cái, cố gắng vùng ra khỏi đôi tay anh:

- Có lúc nào mà em hư đâu?

Nhật Minh cười thêm một tiếng, kéo cô trở lại:

- Không, mày hư lắm. Anh rất mệt với mày.

An Thy quyết định dừng cãi, và chịu chết trong vòng tay anh. Hết cách, ai bảo cô vốn lười tập thể dục còn anh thì rất chăm chỉ bay nhảy sân vận động suốt ngày. Sau một hồi đè nặng cánh tay lên vai, cuối cùng Nhật Minh cũng chịu giải thoát cho cái cổ của cô. Cả hai vào một quán ăn nhỏ cạnh trường, chủ yếu là vì An Thy còn vào học ca sau.

- Khao anh đi.

Đôi mắt anh lại hí hửng như mọi ngày, cảm giác ánh mắt dịu dàng ban nãy chỉ như tưởng tượng của cô. An Thy liền thả lỏng tâm tình, lườm anh một cái:

- Anh bóc lột sức lao động của em vẫn chưa đủ à, giờ còn nhòm ngó cả ví tiền của em.

Nhật Minh không nói nữa, chỉ khẽ cười. An Thy nhìn thẳng anh một lúc lâu. Vừa lúc anh cũng đưa đôi mắt nhìn cô. Họ ngồi đối diện, quán nhỏ, chị chủ ở quầy loay hoay phía sau. Vậy là trong lúc đó, nghiêm nhiên chỉ có hai người.

“Gần em tôi thấy băng khuâng, con tim này như chết lặng. Đừng để nỗi nhớ miên man trong đêm thật dài...”

Giọng ca của Vũ Quần Quại và da diết như thế, phút ban đầu của anh, là ai?

“Khẽ tìm lại giây phút ban đầu nhé em.”

- Muốn tiêu tiền của anh mãi sau không?

An Thy mở to hai mắt. Đây là bả chó hay thính độc đây?

Giây thứ ba ánh mắt chạm nhau, anh đã nghĩ gì?

4. Chương 4: Phút 4

- Có muốn tiêu tiền của anh mãi sau này không?

Sau một khoảng thời gian im lặng nhìn nhau, rút cuộc Nhật Minh cũng xoa xoa đầu cô rồi nói tiếp:

- Đùa thôi, anh khao.

Kì thật không phải cô không muốn trêu đùa lại anh, sự thật là anh làm vậy cô không biết có mấy phần yêu đương hay chỉ là thuận mồm trêu đùa em phía dưới.

Đây chắc chắn không phải lần đầu gặp, nhưng mỗi lần gặp là một sự mới mẻ. An Thy vừa muốn trốn anh, lại vừa muốn gặp anh. Tâm lý thất thường này hành hạ cô suốt khoảng thời gian làm việc cho hội. Yêu anh, sẽ có nhiều dị nghị. Theo đuổi anh, cô lại càng không có dũng khí đó. An Thy từng mạnh mẽ tuyên bố, ba năm cấp ba này, cô sẽ yên ổn tiến lên, bỏ qua yêu đương nhằng nhít.

Nhưng nhìn xem, giờ có đờn không?

- Thứ năm này, có xuất bản sách mới, đi với anh không?

Anh vừa một tay rót nước cạnh bàn, một mặt lại quay sang nhìn cô. An Thy đứng hình trong chốc lát, trận chiến oanh liệt diễn ra trong cái đầu bé nhỏ của cô.

- Để em xem có bận gì rồi em báo anh sau nhé.

- Ủ, thế tốt rồi.

Khoảnh khắc anh cất tiếng, đôi mắt đen huyền lấp lánh. An Thy cảm thấy anh ngày càng dịu dàng rồi, còn đầu ông chú cọt nhả lúc trước nữa. Tối đó về, An Thy luống cuống.

Nên làm thế nào mới phải? Theo anh hay không theo anh? Rõ ràng chỉ là một cuộc hẹn bình thường thôi, làm sao cứ như chuẩn bị đi xem mắt vậy?

Cái gì làm lớn chuyện thì sẽ đáng sợ. Thà rằng mình cứ coi nó là chuyện nhỏ?

- Mà ơ, tao sắp điên rồi.

An Thy vào messenger gọi nhóm cho hai chị em xương máu. Tức thời nhóm xôm hân lên. Nếu coi việc theo hay không theo Nhật Minh là một cuộc chiến thì An Thy nghĩ cuộc gọi này sắp thành thế chiến thứ III rồi.

Một phe chủ hoà của Anh Thư, một phe chủ chiến của Thu Hiền. Anh Thư muốn An Thy tiến tới, Thu Hiền thì gào lên không cho. Đến cuối cùng, qua (vài) giờ đồng hồ, kết quả vẫn chẳng ra đầu vào đầu cả. An Thy chán nản tắt cuộc gọi, để mặc hai “quân sư” tiếp tục bất đồng.

“Em có chuyện gì à?”

Một bà chị quen qua mạng được vài năm, chơi chung hội và luôn tỉnh táo trong mọi vấn đề nhắ qua cho cô. An Thy lập tức thở dài, đáp lại:

“Em rối quá ấy, em đang phải lựa chọn xem thế nào cơ...”

Sau đó, An Thy đem tất cả về Nhật Minh về những đắn đo ra kể. Đầu bên kia vẫn lặng im và kiên nhẫn cho An Thy kể lể.

Đồng hồ điểm đúng con số 1 tròn trĩnh.

Đầu bên kia giờ này mới bắt đầu nhập những con chữ. An Thy kiên nhẫn nhìn màn hình.

“Em phải tự tìm ra phép thử thôi. Giờ hãy tự đặt câu hỏi, nếu có anh ấy, em thấy thế nào? Nếu không có anh ấy, em thấy thế nào? Bỏ qua mọi yếu tố ngoại cảnh, em có muốn đến với anh ấy không? Hay là, em có tình cảm với người ta chưa đã?”

Đêm đó, An Thy như người trên mây. Lúc sáng tỉnh dậy thần trí cô cũng không còn ổn định như trước, tận đến khi dắt được em xe máy vào nhà gửi xe, An Thy vẫn tự hỏi mình vào được đến đây như thế nào?

- An Thy.

Tiếng nói cất ngay trên đỉnh đầu. Cô ngược đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên nhìn người trước mặt. Anh đứng ngay gần, khá sát vì chỗ gửi xe rất hẹp. Đôi mắt anh và đôi mắt cô chạm nhau rồi rất nhanh cô nhìn sang hướng khác.

- Em chào anh ạ.

An Thy luống cuống xuống xe rồi lại lập cập suýt ngã. Nhật Minh đưa đôi tay ra nắm nhẹ tay cô rồi dùng sức kéo. Cô gần như sắp ngã vào lòng anh rồi.

- Em... Em cảm ơn.

Ngật Minh cười xoa ý cho qua đi, một khắc sau đó lại hí hửng hỏi lại:

- Thế chiều nay, đi với anh nhé?

Chữ nhí đi cùng với khuôn mặt rạng lên của anh khiến An Thy muốn cười. Lúc này đột nhiên cô rất muốn chạm nhẹ lên mái tóc hơi dựng của anh. Trước khi đến trường, An Thy đã nghĩ câu trả lời nước đôi hoàn hảo, nhưng chẳng hiểu sao, như bị thôi miên cô lại khẽ gật đầu:

- Vâng ạ.

Lại còn giọng nói nhẹ nhàng, nũng nịu và hơi cúi đầu. Thế này là vào tròng rồi ấy hả?

-

Sau một hồi quặt quẹo, cuối cùng An Thy cũng đến được hiệu sách với Nhật Minh. Chiều, nắng rải, quán vắng người.

An Thy ngại ngần đeo túi lẻo đẻo sau anh. Khoảnh khắc mở cái cửa ra vào rồi nghe tiếng chuông đánh tiếng “ding” một cái, tim An Thy cũng như hẫng một nhịp.

Bước hụt.

Vừa vịn lao thẳng vào lưng anh. Nhật Minh nhanh chóng lấy thẳng bằng, An Thy định nhấc đầu ra thì anh đã lập tức quay lại, giữ lấy cái đầu nho nhỏ của cô.

An Thy đang dụi đầu vào lồng ngực của anh, trọn vẹn. Cô hơi dùng sức muốn vùng ra, anh đã lập tức dùng tay kéo cô vào lòng. Vậy là giờ, tóc mai của cô kề má anh.

“Tóc dắt vành tai...”; An Thy không hiểu vì sao đầu cô bật ra câu ấy.

- Em đọc cuốn này chưa?

Không, em không biết, anh phải thả ra thì em mới nhớ được. Vô ích, những cái đó chỉ là suy nghĩ của cô, còn vòng tay anh càng ngày càng chặt.

Giây phút thứ tư, ánh mắt kề nhau.

Anh mong đợi gì?

-còn-

5. Chương 5: Phút 5

Anh ngồi ở gần bậu cửa sổ của quán, nắng chiếu qua linh lung đến vui mắt. An Thy cầm cuốn “Giai điệu trái tim vỡ”, trên bìa là những nốt nhạc được cách điệu thành con chữ nhảy múa trên năm dòng kẻ.

An Thy cảm giác trái tim mình cũng đang hết thẳng lại giáng như điệu nhạc vui tai.

- Anh có mua quyển này về.

Nhật Minh khẽ cười chỉ cuốn sách trên tay cô. An Thy khẽ nghiêng đầu:

- Hay không? Em thấy bìa đẹp thì khá thích ấy.

Anh cười cười:

- Anh cũng mua vì bìa đẹp, ừ, khá tình cảm. Chuyện về một đứa thất tình xong phải lòng thằng nhạc sĩ qua một bài hát.

An Thy lựa chọn cười cười không đáp, đôi tay vân vê hàng dài những cuốn sách trên kệ. Nắng vẫn rất đổi ngọt ngào. Và lòng An Thy cũng vậy.

- Lại đây ngồi với anh. - Nhật Minh vẫy vẫy bàn tay gọi cô lại. An Thy như kẻ ngần ngại bước đến. Anh nhanh chóng nắm lấy tay cô, nhẹ kéo xuống. An Thy lại sắp dụi vào lòng anh đến nơi, cô cố gắng giữ thẳng bằng. Mọi thứ còn tệ hơn khi cổ của An Thy cảm nhận được hơi thở rất gần của anh.

- Mình nói chuyện mình đi.

Giọng nói của anh khiến trái tim An Thy run rẩy. Cô ngồi nép gần anh. Ở đây An Thy ngửi thấy mùi sách mới quện lẫn trong mùi nắng. Ở khoảng cách này, An Thy nhận được hơi thở của anh đang kề cận bên tai.

Cô cuống. Đôi tai đỏ ửng, tay chân thừa thãi. Trái tim trong lồng ngực đang chạy marathon rộn ràng, nhưng bộ não thì chây ì như người trong mộng.

- An Thy, nhìn anh.

Anh rất thích ra lệnh cho cô nhìn mình. Vẫn biết An Thy là con rùa, nên anh lại càng thích nửa nặng lời, nửa cứng cỏi. Nghe hơi giống tâm thần phân liệt, biết thế nhưng anh vẫn làm.

Cô ngược đôi mắt nhìn anh, hai đôi con ngươi đen nhánh chạm nhau. An Thy nghĩ phút giây này, mọi thứ đang ngừng lại. Trong khoang mũi của cô là hương giấy thơm dịu nhẹ, mùi gỗ quện với ánh nắng chiều. Bên tai cô là tiếng gió vờn nhau khiến chuông gió khẽ leng keng leng keng.

- An Thy, anh nghĩ là anh không nên giấu thêm nữa.

Cô đưa đôi mắt phóng ra ngoài cửa, xe cộ tấp nập. Đôi tai vẫn lắng nghe anh nói, hơi thở của anh vẫn gần bên. Mọi thứ đều bình yên đến lạ.

Và hồi hộp đến lạ.

- An Thy, anh thích em, ngay từ lần đầu gặp mặt.

Nghe xong câu này, trái tim An Thy khẽ chao một cái. Có cảm giác như mấy sợi lông vũ đang gãi nhẹ vào mạch máu trong trái tim cô. Nhưng ngay lập tức, chỉ vài giây sau đó, An Thy lại muốn bật cười.

Anh nói rằng anh yêu cô? Ngay từ lần đầu gặp mặt.

An Thy khẽ vùng thoát ra khỏi vòng tay của anh, nhân lúc sơ ý, Nhật Minh đã để cô dễ dàng ngồi cách xa anh. Ánh nắng lập tức chen vào không khác gì bức tường chắn giữa hai trái tim.

Cùng đập nhưng không cùng điệu. Rõ ràng khi nghe thấy câu nói này, mỗi nữ chính sẽ thấy rung động, sẽ muốn ở bên anh bình yên qua ngày. Nhưng An Thy không thấy vậy. Trong đầu cô là những câu hỏi cuộn lên như dòng nước xoáy sâu xuống tận trái tim vốn đã chẳng hề mạnh mẽ.

Anh hiểu bao nhiêu về cô? Trong tưởng tượng của anh, ắt hẳn cô dễ thương, trẻ con và có phần ngây thơ. Nhưng đó chỉ là những gì trước mắt người ngoài, người quen bình thường. Anh đối với An Thy chỉ là tiền bối, là bậc đi trước, không hơn không kém. Những tật xấu của cô, những nét lí lắc anh chưa từng thấy. Nếu thấy chúng rồi, Nhật Minh anh có còn nói yêu được không?

Cô không ác độc nhưng không phải loại lương thiện từ xương cốt. Cô biết giữ hình tượng, không có nghĩa là thiếu lúc ngu ngốc điên loạn. Chỉ có điều những điều đó cô chẳng bao giờ để xuất hiện trước mặt anh.

- Chúng ta đã nhanh đến mức thế đâu?

Khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của An Thy, Nhật Minh như thấy một người hoàn toàn khác. Nụ cười như nắng anh hằng yêu là ánh mắt trong trẻo ấm áp, đuôi mắt cong lên rất gian trá, y như một con chuột lang được lợi.

Chỉ không phải điệu cười nhạt, ánh mắt rủ xuống mờ ảo không rõ lối như này. Phút thứ nhất, phút thứ hai, anh cảm thấy cô như trong vòng tay mình.

Đến những phút giữa, anh đột nhiên cảm nhận một bức tường chắn giữa hai người. Không phải cái “màn hình phẳng” của An Thy, mà là một bức tường im lặng, anh không nghe thấy nhịp đập trái tim cô, dấu cho anh đã đem hết trái tim mình đặt vào tay cô.

- Ý em là?

Nhật Minh không cuống vội. Anh ngồi thẳng, chiếu ánh mắt nghiêm túc vào khuôn mặt trắng ngần của An Thy. An Thy không dám nhìn sâu vào đó, cô chỉ sợ một khi nhìn vào đó sẽ bị cuốn theo, rồi sẽ đưa ra một

quyết định nào đó khiến bản thân hối hận. Điều An Thy sợ nhất trên đời là làm người khác đau khổ, đặc biệt là đau khổ vì mình.

Tính An Thy rất khách sáo. Anh đã biết chưa?

Thấy cô cứ im lặng không đáp. Nhật Minh cũng chỉ đành thở dài, bàn tay vuốt ve cuốn sách hằng chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng được xuất bản. Lặng một hồi, An Thy lại dỗi mắt ra ngoài, ánh nắng nhạt hơn rất nhiều, trời quang nhưng sao cô đột nhiên thấy ảm đạm vô cùng.

- Có lẽ thích em quá, nên cũng tự cho em là của mình rồi. Anh xin lỗi.

Chưa kịp để cô há mồm trợn mắt tiêu hoá lời nói, anh đã nhảy vào miệng câu tiếp theo:

- Về thôi, anh mua được cuốn sách cần rồi.

An Thy cúi đầu, lí nhí:

- Em xin lỗi... - Và gần như sắp nức nở, khó thở quá. Chưa bao giờ trước anh mà An Thy thấy mệt mỏi và xa lạ như này. Nhật Minh lại thở dài, hơi kéo cô, đủ để vòng tay nhưng không khiến cô lao vào mình. Đoạn, anh dùng bàn tay ấm áp vuốt nhẹ tóc cô.

Lúc đi ra quầy tính tiền, cuốn sách anh cầm trên tay là “Nghìn ngày nước Ý, nghìn ngày yêu” của Trương Anh Ngọc.

(Còn nữa)

6. Chương 6: Phút 6

Những ngày sau đó An Thy không gặp lại anh nữa. Anh lại mất hút khỏi đời cô. Thật ra đối với chuyện này cô cũng chẳng có cảm xúc gì đặc biệt. Cuộc sống học đường bận bịu chẳng thể nào chỉ vì một cá nhân mà ngừng lại.

Chưa kể An Thy xưa nay vẫn quen với cô đơn. Chỉ có một thứ mà nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

Mỗi tối, thi thoảng vẫn nhớ anh. Anh bốc hơi ngoài đời không có nghĩa là block cô trên mạng. Có những lúc thấy tên anh hiện trên thanh thông báo hay trên danh sách hoạt động online thì trái tim cũng đã khẽ đập từng hồi.

Nói không để ý là lừa người, với những đứa con gái vốn không biết yêu là gì như An Thy được một người chiều chuộng lãng mạn như này, khó mà yên lòng được.

Tình yêu là một thứ gì đó diệu kì, An Thy chưa từng nghĩ nó lại đến nhanh chóng như thế, nên cô lảng tránh Nhật Minh. Cô sợ anh sẽ làm cô thất vọng. Chưa từng có người yêu không đồng nghĩa với việc cô không biết khi yêu như nào. Không xem heo chạy thì cũng ăn thịt heo, đương nhiên là cũng biết phải quan tâm phải tôn trọng nhau các thứ.

Nhưng, lỡ đâu cô chấp nhận anh nhưng không đi cùng nhau lâu dài? Và anh im lặng, cô lặng im, cứ thế, dần cách xa.

-

Tuy nhiên, Nhật Minh biết mình chưa quên được An Thy. Nói gì thì nói, đây là lần đầu anh thương ai một cách nghiêm túc như này. Trước giờ anh làm gì liên quan đến tình cảm cũng khá nhạt nhẽo. Mục tiêu đời anh là đi khắp thế giới học hỏi, chứ không muốn bị bó chặt một đời với thứ mà người ta gọi là tình yêu.

Nhưng rồi anh gặp cô. Sự run rẩy của định mệnh hay cái trớ trêu của tạo hoá thì anh không rõ, nhưng anh chỉ biết, bằng một cách nào đó cô đã từng bước đi vào trái tim anh. Mỗi lần gặp cô anh đều thấy cuộc sống này sáng lên một chút. Anh thích từng cử chỉ nhỏ của cô, thích giọng nói nhẹ nhàng và vang như chuông ngân, thích đôi mắt cười lí lắc mỗi lần vui vẻ là híp lại như con mèo, vừa tinh ranh vừa rục rỏ. Anh thích

cả chiếc lưỡi nhỏ hồng le ra mỗi lần bị ai đó trêu chọc. Thích mọi thứ, từ mùi hương thoảng mùi cỏ và thảo được thơm thơm cho đến mái tóc mềm hơi xoắn nâu do đi nắng.

Thích cách mắt cô sáng lên khi nhìn thấy vài đồ bé bé xinh xinh. Thích cách cô chuyên tâm đến khóc lóc nhú mày vì một bài hát Indie buồn rười rượi.

Anh thích An Thy rất nhiều.

Cho đến khi, ngày nắng hôm đó cô nói rằng anh chưa đủ gọi là yêu thích. Anh chỉ đang hào hứng trước một tình cảm mới lạ ư? Anh không biết, đây cũng là lần đầu yêu, An Thy hy vọng gì ở một kẻ vốn nổi tiếng lạnh mặt với thế giới như này?

Đêm đó, lần đầu tiên anh bỏ dở bài tập và dự án. Anh ngồi trước bàn học, nhìn chăm chăm vào cuốn sách mới mua. Những chữ ngày yêu như đâm vào trái tim anh vài nhát dao mạnh mẽ.

Hình như anh thích cô quá nên mặc định cô là của mình rồi. Hoặc có thể chưa đủ hiểu cô. Anh biết cô tình nghịch đáng yêu, nhưng hình như có những lúc, tâm trạng xuống cô chẳng hề như anh tưởng tượng. Anh không dám nhận là mình hiểu cô như nào, vì tất cả đôn chặn đường dường như chỉ có anh là cố gắng. Vẫn biết người nào yêu nhiều, người đó thua.

Và rất nhiều ngày sau đó, Nhật Minh mới được gặp lại cô, trong chiếc phòng câu lạc bộ quen thuộc. Cô mặc áo phong đen mềm mại, quần thổ cẩm ríu rít trong nắng. Vừa nhìn thấy anh, An Thy khẽ nở nụ cười rồi định tránh về chỗ. Anh hơi mất lòng, này em, tốt xấu gì anh cũng thích em đấy:

- An Thy.

Nghe tiếng anh gọi, cô giật mình rồi nhú mày rồi lại cười tươi:

- Uhu sắp gọi gì ạ?

Nhật Minh đương nhiên biết thừa con mèo nhỏ này lại đang khách sáo. Anh đứng dậy, tiện tay lấy hộp sữa nhỏ vẫn ở trước mặt này giờ và xé thêm một tờ note vàng có chữ. Đoạn anh tiến đến, dán note lên cái trán trắng trắng của cô rồi áp hộp sữa lên đôi má hồng.

- Đồ lùn.

Cô nổi giận, đồ con gà, không một lần nào mới mẻ được cả.

- Cho dễ kiểm chồng, mẹ em bảo thế.

Cô phồng má lên cãi lại, đoạn giật lấy hộp sữa, rất mạnh mẽ cầm ống hút rồi nhe răng cười te tởn:

- Nhưng đồ miễn phí mẹ em bảo không uống là ngu.

Nhật Minh nghĩ chắc là anh không qua cơn cảm nắng này được đâu. An Thy vẫn cười vui vẻ đem hộp sữa trở về góc ngồi quen thuộc của mình.

- Em thì anh chịu rồi.

Chịu cả việc ngừng thích em luôn. Nhật Minh vẫn không dời được ánh mắt khỏi cái con người biết cười kia. Thôi được, anh chấp nhận sa chân vào cái tình đơn phương ngu ngốc này.

Anh chấp nhận mình tổn thương nhưng sẽ không chấp nhận ai làm nụ cười của cô bị mất đi. Anh chấp nhận làm “anh trai mưa” của cô nhưng không chấp nhận cô lâm vào cái cảnh zone khổ zone số ấy.

An Thy lấy cái note trên trán xuống:

“Đồ lùn”

-

Tối đó An Thy nhìn cốc sữa mẹ để sẵn trong tủ thì khẽ cười, nhấp một cái. Sau đó tiện tay lấy điện thoại từ túi áo ra nhìn cái tên đang trên thanh online, nhấn vào:

“Anh đi ngủ sớm đi, em cảm ơn sắp ạ. Sếp ngủ ngon.”

Chắc chắn rồi, tôi đó có một tên mất ngủ.

7. Chương 7: Phút 7

Năm nay là năm cuối cùng Nhật Minh ở lại trường, đồng nghĩa với việc mười hai năm đèn sách đến đây có thể dừng.

An Thy biết anh vẫn luôn tính chuyện du học. Đạo gần đây ngoài việc tìm cách trêu chọc cô ra thì anh chỉ chúi đầu vào viết luận và xem xét thư giới thiệu từ người quen. Cô cũng thôi không hòa vào cợt nhả anh nữa, thi thoảng mua một ít nước ép trái cây để đó coi như tặng anh. Anh biết cũng được, không biết cũng được.

- An Thy, anh bảo.

Sáng sớm nay vừa nhận tin được nghỉ sau thi thì cô đã lên ngay phòng câu lạc bộ lấy nốt phần kế hoạch cho số mới. Ai ngờ gặp anh đã ngồi sẵn ở bàn một đồng thu lu. Cô hơi giật mình rồi nhanh chóng trả lời:

- Dạ?

- Em viết thư giới thiệu cho anh đi.

Nhật Minh cười rất dịu dàng, đưa đến tay cô một clear bag đựng tài liệu. Bên trong hẳn là thông tin về anh và ngôi trường anh định theo học.

- Được không, nếu em bận thì thôi cũng được anh nhờ giáo viên.

An Thy lập tức gật như bở cùi:

- Được chứ, em viết. Nhưng nếu như này thì bao giờ anh sẽ đi?

Anh lại cười, tay cầm hộp táo ép cô đưa hôm qua:

- Nếu không có gì khó khăn thì hai tháng nữa sẽ có kết quả. Như thế thì anh sẽ ra trường sớm và bay vào tháng 4. Nhà trường cho anh thi tốt nghiệp sớm rồi.

An Thy lẩm bẩm tính. Chỉ còn tròn 5 tháng nữa, bây giờ là tháng 11.

Cô thoáng giật mình, có khi nào sẽ nhớ anh không? Đột nhiên cô nhớ về những kỉ niệm của anh và cô trong suốt hai năm làm ở Đoàn trường. Đôi lúc cô đã nghĩ mình sẽ chấp nhận anh, có đôi lúc lại chỉ muốn làm bạn với anh, những suy nghĩ chông chéo làm cô rối tinh hết cả. Nhưng trên hết, anh vẫn chưa từng đi ra khỏi tâm trí cô.

Cô biết tình cảm này không phải rung động, nó là cảm xúc thân thiết và ầm áp một cách kì lạ với người tốt đặc biệt như anh. Cô thấy thoải mái như với người nhà, không phải nói ngoa, nhưng thật sự Hoàng Minh là chuẩn mực của một người anh tốt. Một người biết nghĩ cho nhiều người hơn là nghĩ cho bản thân. Một người sẵn sàng gạt đi những sự xấu hổ ngại ngùng trong một mối quan hệ kì lạ để che chở và bảo vệ cô.

Nhưng vẫn tôn trọng cô. Anh thương cô, An Thy biết rất rõ ràng.

Cô ngồi dần mặt trước laptop, trên trang giấy trắng chỉ có vài chữ địa chỉ nhà của cô, và dòng mở đầu thư.

Anh, nên được giới thiệu như nào cho phải? Nếu chỉ viết trong tầm 500 chữ như yêu cầu thì chẳng bao giờ là đủ cả vì Nhật Minh còn phải nhiều hơn vậy rất nhiều.

Mấy hôm sau đó cô không gặp được anh. Khối 12 gần như nghỉ hết để ở nhà tự ôn tập. Các em khối dưới thì An Thy quen ít, bạn cùng khối thì chẳng nói làm gì. Nhất thời khi những tiền bối vẫn luôn quen mặt đi mất thì cô thấy trống trải.

Có cảm giác như bao nhiêu kí ức đẹp người ta cũng chuẩn bị mang đi rồi. An Thy biết cô chưa từng yêu Nhật Minh, nhưng nếu mà lại bảo chưa từng có tình cảm gì là nói dối.

Cô sẽ có thể yêu một người, không phải anh. Nhưng đã quý mến ai thì chắc chắn đó là anh.

Câu đầu tiên trong phần giới thiệu của thư, cô viết:

“Là một trong những người bạn thân thiết cũng như cộng sự của tôi trong suốt hai năm học vừa qua.”

Nếu có thể cô thật sự muốn viết về một mối tình lãng đãng không hồi kết giữa anh và cô. Một mối tình có khởi đầu nhưng chưa từng kết thúc, đoạn đường tình thì chẳng có nhiều điều khiến đôi bên nhớ nhung.

Nếu có, chắc chỉ là vài phút ban đầu mắt chạm mắt, rung động thoáng qua.

Thật đáng tiếc.

Sau khi cô viết xong bức thư ngắn gọn dài khoảng 1000 chữ, cô ngồi bần thần ngẫm nghĩ.

Vậy là anh sắp đi.

An Thy không suy nghĩ gì chỉ tự nhiên muốn nghe giọng của anh, cô cầm máy lên, rất nhẹ nhàng ấn số anh rồi gọi. Mọi hành động diễn ra trong vòng chưa đầy mười giây.

- Alo?

Giọng anh ngay sau hai tiếng tút ngắn ngủi. Đột nhiên An Thy rất buồn bã, cô cất giọng hỏi:

- Vậy là anh sắp đi thật đấy à...

Bên kia im lặng, cô nghe thấy tiếng anh thở rất đều. An Thy trên đời này thừa nhất chính là sự kiên nhẫn. Anh muốn cùng cô im lặng, thì cô đưa với anh thôi.

- Sao vậy, tiếc idol à.

Đạo gần đây chương trình Produce 101 của Hàn Quốc đang rần rần, anh biết cô hào hứng nên hay tìm trò chế tên các idol sang tên Việt của mọi người xung quanh.

Mỗi lần anh đùa như thế, An Thy sẽ rồ lên gầm một tiếng rồi đuổi anh như hai học sinh tiểu học.

Chỉ có điều, giờ thấy anh đùa, cô cũng không còn quá buồn cười hùa vào như trước nữa.

- Không, nhớ anh.

-

Đây chắc chắn không phải thính, chắc chắn không phải. Dẫu trong lòng một nghìn lần cô mong mình có thể cùng anh làm nên một chuyện tình đẹp thì trái tim này vẫn không nghe lời. Dẫu biết anh là một người con trai tốt nhất trong số những người con trai đã ngang qua đời cô.

Cho dù biết rằng, anh vẫn thích mình đấy thôi.

- Thôi đừng trêu anh nữa.

Giọng anh thoáng ý cười, nhưng An Thy biết anh không hề muốn cười.

- An Thy, anh biết em đang thích bạn thân của anh, anh cũng biết hai đứa là mối quan hệ song phương.

Dừng một lát anh nói tiếp:

- Nếu em cảm thấy có lỗi mà nói những điều này với anh thì không cần đâu.

An Thy không biết bản thân thật sự đang khóc.

(còn nữa)

8. Chương 8: Phút 8

An Thy thích một người, cũng là bạn thân của người đang theo đuổi cô. An Thy biết làm như này sẽ khiến cả ba cùng khó xử, sẽ làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngại ngùng khi gặp nhau. Cô biết chắc là như thế.

Nhưng mà, ai có thể hiểu nổi một trái tim, khi đã lỡ yêu rồi. Tất nhiên, đây là một trong số những mối tình mà An Thy hối hận nhất và chán ghét nhất.

Khi mới quen anh, Nhật Minh hay kể cho cô nghe về một người bạn thân thiết của anh. Đó là một người tinh tế và thấu hiểu con gái, hơn là kẻ đôi khi ăn nói lỗ mãng như anh. Đương nhiên là một người cầm bút viết, Nhật Minh có thể hiểu cô, nhưng không biết phải biểu hiện ra như nào. Bạn anh thì khác.

Anh ta tên Thiên, Đặng Thiên. An Thy cảm thấy cái tên này cực kì dễ nghe, cực kì thuận tai, thì đột nhiên rất thiện cảm với người này. Nhất là sau khi Nhật Minh kể về những lần Thiên giúp anh, những lần Thiên nâng đỡ anh, những lần Thiên cùng anh suy nghĩ về những rắc rối trong trường.

Cô gặp anh ta ở một buổi hội chợ của trường nhân dịp Lễ quốc khánh. An Thy đứng cười xã giao với tất cả các tân học sinh của trường. Cô niềm nở chào đón sau về những gì hay ho của Đoàn trường với các em, cô không ngại phóng đại mấy chục lần về đãi ngộ để kéo các em về ở này làm việc cho mình. Tuy biết như vậy là thất đức nhưng An Thy cũng chẳng ngại lắm. Chẳng phải ban đầu cô cũng bị các cựu lừa cho một vỏ đầu sao.

Cô cười như một con chuột nhỏ trộm được đồ ăn. Và sau đó lại đảo mắt khắp nơi ngấm đất ngấm trời. Tính An Thy vốn chịu ảnh hưởng nặng nề của cung Xử Nữ ưa sẫm soi, cô nhanh chóng bắt gặp một người đang đứng hướng về phía mình.

Nắng thu rất vàng, rất đẹp cũng rất mong manh, nó như một tấm lưới màu vàng lấp lánh nhưng lỏng lẻo, nó tìm mọi cách rả trên khắp vai áo, trên mái tóc và trên cả khuôn mặt của những người đứng quây như An Thy. Gió heo may thổi, trời hanh khô, mây lãng đãng giống mấy cái kẹo bông khổng lồ lơ lửng.

Còn anh ta, ở dưới mái hiên. Có cảm giác như đối lập với cả thế giới. Cô ngoài sáng, Đặng Thiên trong tối, có cảm giác cách nhau mấy đời. Nhưng rồi anh gơ máy ảnh lên, đúng lúc cô đang mỉm cười rạng rỡ nhất.

An Thy biết, bản thân rất ăn ảnh.

Đời luôn là rất nhiều mối duyên lạ lùng. Lúc chiều của rất nhiều ngày sau đó, khi mà Nhật Minh tham gia sự kiện liên giao toàn bộ công việc của Đoàn cho cô xử lý nốt. Sếp đương nhiên biết cách bóc lột sức lao động nhỏ bé của cô.

Báo hại đến cuối giờ sinh hoạt, sau khi hoàn thành đủ thứ giấy tờ của trường, An Thy cũng được đuổi mình trở về. Cô khoá cửa phòng Đoàn rồi xoay người bước về phía cổng lớn. Trời một mảng cam hồng rực sáng, hoàng hôn hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết. Những ánh nắng cố gắng sáng rõ nhất một lần cuối trước khi bóng tối ủa tới. Cô bước rất chậm, dưới chân là vài chiếc lá khô, kêu xào xạc.

- Chào em.

Trước mắt cô là một chàng trai gầy và cao. Anh đứng ngược sáng, ánh nhìn anh lạnh nhạt, không để lộ cảm xúc gì nhưng lại nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô như thể tìm kiếm cái gì đó.

- Chào anh ạ?

Cô cất giọng tỏ ý nghi vấn. Đặng Thiên và cô không quen nhau, còn chưa kết bạn trên Facebook chứ nói gì đến quen nhau ngoài đời. Thế mà đòi chào với hỏi, khó hiểu.

- À thì, Nhật Minh có ở đây không em?

Giọng anh rất ấm áp.

- Anh ấy đi dự sự kiện nên được nghỉ buổi hôm nay mà ạ.

- À ừ, nếu thế thì cảm ơn em, anh hiểu rồi.

An Thy không nói nhiều lời, cười một cái, gật đầu rồi bước đi. Nào ngờ đã thấy giọng nói đã kéo cô lại:

- Em với Nhật Minh, có phải người yêu không?

Cô lắc đầu mỉm cười:

- Không phải đâu ạ, nhưng mà hai người là bạn thân em tưởng phải biết chứ.

Đặng Thiên lạnh nhạt đánh trống lảng câu nói đó:

- Nó thích em lắm, thích em đến phát điên.

An Thy không hiểu mục đích anh ta nói điều này ra để làm gì? Tình yêu là chuyện hai người, tại sao lại nói những điều làm bản thân cô khó xử thế này.

Tại sao anh lại nói những chuyện này?

- Nhưng anh nói những chuyện này để làm gì?

- Nếu anh nói anh để ý em một chút?

An Thy ngây người, gió lướt qua bả vai cô, qua làn tóc cô rồi thổi thổi bên tai cô mấy tiếng:

“nếu anh để ý em...”

9. Chương 9: Phút 9

An Thy tự nhận thấy bản thân mình là một sự mâu thuẫn kì lạ. Cô biết mình và Đặng Thiên đã chia tay, về lý mà nói, cô nên cho qua chuyện tình này và bắt đầu một đoạn đường mới.

Nhưng không, anh vẫn ở đây. Dẫu cho cô quyết tâm rẽ sang một ngã khác thì tên anh, Thiên, vẫn là bầu trời, ở bên cô nhưng lại rất xa cô.

-

- Em chia tay rồi mà, Thiên không kể anh sao?

An Thy nhẹ nhàng trả lời Nhật Minh trong điện thoại. Giọng cô có vẻ nức nở, nếu không muốn nói là từng tiếng ức ức đều nghe rất rõ ràng.

- Em đang khóc đấy à, nín nào không người ta lại tưởng anh bắt nạt em.

Cô không khóc nữa, ý là không khóc ra tiếng nữa, nước mắt vẫn chảy. Điều gì làm cô mâu thuẫn như vậy, điều gì khiến cô chia tay xong đã vội tìm đến anh mà khóc như này. Rõ ràng Nhật Minh xứng đáng có một cuộc sống mới không còn cô nữa. Không còn một An Thy lững lờ trước anh nhưng lại dứt khoát với bạn

thân anh. Không cần một An Thy như nàng thơ mùa hè của anh cùng chăm vấy hoa xinh xắn đợi anh ở nhà sách nữa.

Tất cả, dường như kết thúc rồi. Đời người ngắn ngủi, mỗi lần ngoảnh lại bạn sẽ chẳng biết được đó là ai. Nhưng đã bỏ lỡ nhau thì chẳng cách nào tìm lại.

Anh cũng thế mà Đặng Thiên cũng thế. Cô đều đã bỏ lỡ.

- Em hãy cứ sống một cuộc sống em mong, và hãy nhớ em phải thật hạnh phúc, vì em xứng đáng với điều đó.

Cô im lặng, anh im lặng, cả hai đều chọn không nói. Suy nghĩ như sợi chỉ mảnh, chẳng có mấy nhưng lại kéo rất xa và chúng chồng chéo lên nhau. An Thy nghĩ bản thân cô chắc hẳn kiếp trước đã gây ra họa gì đó về tình duyên nên kiếp này mới lận đận như vậy.

Cuối cùng, cô cũng không nhớ mình đã thiếp đi như nào, chỉ nhớ sáng hôm sau đã nghe tiếng anh thở rất đều bên kia điện thoại.

Ai lại dại dột như vậy chứ?

-

An Thy vẫn có cuộc sống riêng của cô, dù là Đặng Thiên hay Nhật Minh, dù cho chuyện đang tệ hại như nào, thì cô vẫn có một cuộc đời cần sống. Nhật Minh nói đúng, ai cũng nên hạnh phúc.

Chỉ là giờ này cô không hạnh phúc được. Nói chính xác thì những thứ tình lãng đãng trong những năm cấp III này, An Thy không quyết được. Đã có lúc cô nghĩ, liệu có nên đánh liều một phen mà theo Nhật Minh hẳn không, không mong nhớ một bầu trời xa xôi với vợ ngoài kia nữa. Nhưng cô không làm nổi. Tuần trước, trường có dịp tổ chức sự kiện bên sân thể thao. An Thy thân là kẻ ham vui đương nhiên cũng tìm đường mò đến. Nhưng điều tệ nhất là cô ngại gặp mặt Đặng Thiên.

Cô biết Đặng Thiên chắc chắn sẽ ở đó, không có lý gì anh lại lỡ mất nơi này. An Thy cũng biết anh có một mối tình, hoặc gì đó, cô không rõ. Cô chỉ biết thôi, cô biết vì cô hiểu anh.

Và cô sợ thấy anh trong tay người khác. Cái cảm giác đau thương nhất của thế gian chính là từng có ai đó trong đời rồi lại lạc mất nhau. Cái câu nói yêu ai là mong người đó hạnh phúc, dù ở bên cạnh người khác, An Thy luôn cho là quân lừa đảo phát ngôn. Yêu là độc nhất vô nhị, là duy nhất một người, nếu cần cô bao dung, cô không làm được.

Và hẳn rồi, đời luôn là những xô máu chó.

Cô vừa đặt được chân vào cổng đã thấy Đặng Thiên kéo tay một cô gái bên cạnh. Cô không giận anh, hai người đã chia tay, cô không có quyền quan tâm và suy nghĩ quá nhiều về anh nữa. Chỉ là chóng váng đến vậy làm cô hụt hẫng trong tình yêu đến kì lạ, cô không biết liệu còn nên tin ai, hay có còn nên bên ai nữa chẳng?

Và cô có nên bước tiếp không, vì chạm mặt nhau sẽ rất ngại ngùng. Suy cho cùng cô cũng chỉ là một trạm qua đường. An Thy đi với Đặng Thiên chẳng được mấy. Anh chọn một bến đỗ khác, cô cũng chỉ đành biết vậy.

An Thy tần ngần đứng ở cổng, vẫn chẳng thể quyết được nên bỏ về hay tham gia tiếp. Nhưng rồi cô đột nhiên nghĩ, Đặng Thiên không ngại, thì sao cô phải ngại. Giả dụ mà giờ cô có người để thương, cô cũng nên tiến tới chứ sao lại nghĩ ngợi vẩn vơ về người cũ nữa?

An Thy, cần dứt thôi, đủ rồi.

Đoạn cô thấy Nhật Minh tiến lên, rất tự nhiên anh lại khoác vai cô, rất tự nhiên lại kéo cô vào lòng. Cảm giác được chở che nổi dậy, cô không còn lo lắng nhiều như trước nữa. Nhật Minh biết cô ngại, anh có lo cho cô.

Anh biết cô sẽ buồn.

Anh luôn đoán được, rằng cái tâm lý vụn vặt đến đở hơi này nó sẽ chẳng ra sao cả. Anh biết cô yếu đuối đến mức ngu ngốc, anh biết dấu thể cô sẽ không bỏ về. Anh biết cô sẽ chọn cách vờ như rất ổn trước mặt Đặng Thiên dù lòng cô có thể buồn bã.

Sao cô lại yếu đuối đến mức làm người khác lo lắng như vậy.

- An Thy, cho anh sang bên khu em chơi nhé? Xong khao anh luôn?

Anh chắn bên kia rồi. An Thy trầm nghĩ, vậy đi cũng tốt. Không vấn vương gì cả, cô vốn lùn mà. Trong trường hợp này, lùn thành đặc quyền, cô cúi đầu ra kiểu đang cười gập bụng rồi đuổi theo anh.

Tất cả sau lưng, nắng vàng trước mắt. Nhưng An Thy đột nhiên cảm thấy có những điều gì không đúng lắm, tựa như nỗi buồn vẫn dấy lên như từng đợt sóng.

(còn nữa)

10. Chương 10: Phút 10

Nhật Minh ngẩng nhìn bức ảnh mình và An Thy chụp chung với nhau, rồi thất thần. Cô gái nhỏ trong bức hình cười rất tươi, nắng ở sau lưng khuất sau tán lá, nắng ở trước mặt nhuộm trên tóc cô. Nắng ở khắp mọi nơi.

Chỉ là, lòng anh không có nắng.

Chuyện hài hước nhất trên thế giới này là gì? Là bạn thân yêu phải người yêu cũ của mình, là bạn thân nhất yêu lấy người mình yêu nhất? Rõ ràng là hai người mình thân nhất thân càng thêm thân, vậy mà thành trò cười cho thiên hạ. Nói ra thật xấu hổ.

- Tạm biệt em. Chúc em luôn sống một cuộc đời mà em mong muốn.

Đó là những chữ cuối cùng anh dành tặng cô trước khi ra trường. Dù anh biết bản thân sẽ chẳng bỏ mặc cô, dù anh biết ở nơi xa thật xa vẫn sẽ tìm cách quan tâm cô theo kiểu riêng của mình, dù là vậy, nhưng anh vẫn phải tạm biệt mối tình này. Nó đã đến lúc phải kết thúc rồi, không thể cứ mãi thế này được.

Nhật Minh đi, An Thy đứng nhìn anh. Có rất nhiều lời muốn nói, muốn nhắn nhủ. Có rất nhiều lời muốn giải thích, muốn xin lỗi. Có rất nhiều lời chúc dành cho anh.

Nhưng gió khẽ thổi qua, cô lại chẳng biết nên nói gì.

- Tạm biệt em. Chúc em luôn sống cuộc đời mà em mong muốn.

Khoảnh khắc anh nói ra những chữ đó cô rất muốn chạy tới ôm anh thật chặt. Một cái ôm thuần túy như những ngô nghê của cả hai đã dành cho nhau suốt thời gian qua. Nhưng rốt cuộc cô chẳng làm gì cả. Cô cứ đứng đó nhìn anh, cho đến khi khoé mắt cay cay và những giọt lệ đầu tiên chảy xuống. Nó lăn rất chậm rãi và từ từ tạo thành một vệt mặn mà kéo xuống tận khoé miệng cô.

Thật tuyệt, mùi vị của sự chia ly.

Một cuộc đời cô mong muốn là như nào? Là có thể yêu được anh, có thể để tình cảm vào một người nên yêu, là có thể rung động trước anh với tư cách của tình yêu. Nhưng cô không như vậy. Thành thật mà nói, Đặng Thiên hiểu cô hơn. Hiểu cô đến mức cô không giấu nổi điều gì.

Có một dạo, An Thy đọc được một bài viết so sánh về những người con gái đã đi qua cuộc đời của Ted trong series *How I met your mother* nổi tiếng của Mỹ. Trong đó có một đoạn cô rất nhớ, Robin là tri kỷ của Ted. Là người hợp anh nhất, là tuổi trẻ của anh, nhưng chung quy vẫn không vượt qua được *The Mother*. Chiếc kèn Tuba xanh nước biển theo tâm trí của cả người xem lẫn người diễn, nhưng thật sự thì sao?

Chỉ có chiếc ô vàng, đó mới là tình yêu. An Thy giống như Robin của Nhật Minh, chỉ trừ một điều, chắc chắn cuộc đời của cô, đến cuối cũng không thể yêu, một tình yêu nam nữ như vậy.

Những ngày tiếp theo của An Thy trở nên bình lặng hơn, cô vượt qua đủ mọi cảm xúc ngổn ngang của mình. Qua những ngày giá rét một mình, qua những ngày nắng cháy một mình, qua tất cả những tháng ngày dài đằng đẵng.

Nói là một mình thì hơi quá, vì dù tình trường đi xuống nhưng bên cạnh An Thy vẫn có tình bạn, vẫn có những người sẵn sàng bước đi cùng cô, chỉ là chừng ấy yêu thương vẫn chưa đủ.

Cô nhớ anh, còn anh nào, lại là một bí mật thật sâu, thật sâu. Cô tỏ ra mình không quan tâm, cô tỏ ra bản thân không còn vương vấn gì những mối tình còn lại, nhưng mỗi lần vô tình nghe thấy cái tên Đặng Thiên qua miệng người ngoài, An Thy vẫn không tự chủ được mà đồng cái tai lên nghe ngóng.

- Em quên được rồi.

Hiển nhiên, là một lời nói dối trắng trợn. Bà chị thân của An Thy nghe xong chỉ nhặt nhèo quấy cốc Espresso lên rồi uống, tuyệt nhiên không nhắc lại nữa. An Thy không biết giấu điều gì bao giờ cả.

- An Thy, mày phải biết là mày nói dối rất tệ.

Sau khi chia tay Đặng Thiên, An Thy có lập một page, cô đặt tên nó là Kem Dâu. Những đêm nằm một mình thu gọn trong chăn, tất cả những gì An Thy muốn làm là đem toàn bộ con chữ trong đầu mình ra thành lời, đem toàn bộ kí ức chuyển thành một chiếc ảnh film được blur toàn bộ. Những kí ức đẹp đẽ, những kí ức về một tình yêu mãnh liệt đã qua, đều chập chờn trong trí nhớ của An Thy mỗi ngày, mỗi ngày.

Cô mong anh đọc được, nhưng cũng mong anh không đọc được. Nhưng dù thế nào cũng chẳng còn quan trọng nữa. Anh đã đi rồi, đó mới là vấn đề. Cô viết một bài thật dài, dài hơn bất cứ tản văn nào cô đã viết. Vừa viết vừa để nước mắt rơi. Đặng Thiên khi ấy là cái tên gây tính sát thương cao nhất, rồi cô lại nghĩ, giá mà yêu lúc khác người khác thì có phải mọi chuyện đã khác rồi không?

Phút ban đầu khác với tình yêu. Phút ban đầu chỉ là một ánh mắt chạm ánh mắt, còn tình yêu là khi dùng trái tim mình chạm vào trái tim người kia. Dẫu biết là gai độc vẫn không lí trí một chút nào. Chỉ u mê đắm đầu vào.

Rồi khóc. Đây mới là một An Thy ngu ngốc trong truyền thuyết. Nhưng cũng là một An Thy tính toán nhiều nhất. Vì cô biết anh sẽ đọc được. Vì anh là anh, anh là người biết tất cả về cô, thấu mọi suy nghĩ của cô. Và vì cô cũng tỏ rõ mọi rối rắm của lòng anh.

Cả hai đều chưa quên được.

Cho đến khi bạn cô cho cô đọc một đoạn tin nhắn:

“An Thy làm như này, chỉ càng khiến anh thấy khó xử hơn thôi.”

An Thy không rõ nữa, đột nhiên cô rất muốn nhảy xuống Hồ Tây lộng gió trước mặt. Một chiều tháng 10 thật tồi tệ.

11. Chương 11: Phút 11

Đặng Thiên kéo cô vào lòng, rất nhẹ nhàng vò tóc cô rồi khẽ nói:

- Anh yêu em, tin anh, một lần nữa chuyện bọn mình.

An Thy ngơ ngác lên Google tìm cách xoá page. Một giây phút ngẫu nhiên nào đó trong đời cô cảm thấy thật sự ngu ngốc và tổn thương không cách nào tả nổi. Tại sao lại ngây thơ khi nghĩ rằng anh sẽ cảm thấy có lỗi khi đọc những lời đó? Tại sao lại ngây thơ khi nghĩ rằng tặng lời đó cho anh sẽ khiến thời gian quay trở lại? Mọi lời giải thích chỉ là cái cớ cho việc tình yêu thật sự đã hết, chẳng còn lại gì cả. Người ta chán nhau vì nhiều lý do, nhưng cái khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn là,

”một người đứng với trông với chờ,
người kia thì ôm giấc mơ.”

- Anh biết cách xoá page không?

An Thy ấn gọi rồi gần như lập tức hỏi Nhật Minh trên điện thoại. Giọng cô bình thản đến kì lạ, chính bản thân An Thy cũng không nghĩ mình có thể kiềm chế được tốt như thế. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy bản thân hai mắt đỏ ngầu trong gương, An Thy cảm giác như kể cho Nhật Minh nghe về vài chuyện trong Đoàn trường bằng giọng thường ngày.

- Em vẫn chưa ổn à? An Thy?

Cô không nói nữa, im lặng gục đầu vào bàn tay còn lại, sau đó lại vò tóc thật mạnh. An Thy đưa tay vào nhúm tóc gần sát da đầu gần như muốn giật nó ra. Đây là trạng thái căng thẳng thường có ở cô.

- Mới một tháng, em phải ổn kiểu gì, hả anh?

Nói rồi An Thy cúp máy, cô biết anh sẽ lo. Nhưng cũng rất sợ anh sẽ không lo lắng, rồi lại sợ đến Nhật Minh cũng thấy bản thân thật trẻ con. Ấu trĩ, người cô cần lo lắng là một người khác, cô chỉ đang đi tìm cảm giác được quan tâm từ một người mà cô biết sẽ luôn ở cạnh mình. Nói lợi dụng thì hơi quá đáng, nhưng chẳng phải cô đang làm thế sao?

Nhật Minh xứng đáng có điều tốt đẹp hơn trên đời, hơn là việc lo lắng cho một người đã tệ bạc với anh. An Thy, mày chính xác là một con khốn kể từ khoảnh khắc mày từ chối nhưng vẫn quan tâm hỏi han và kể lể với anh.

Cô buông điện thoại, để chế độ máy bay rồi chui vào chăn.

Ngủ?

Những ngày tháng sau lãng đãng qua, cả hai người đều không xuất hiện. An Thy cảm thấy mỗi ngày đều thật vô vị. Mọi thứ lãng đãng như mây tháng hai. Chẳng mấy chốc mà sắp Tết.

Nhật Minh chuẩn bị ăn cái Tết cuối ở Việt Nam, anh hào hứng rep vài cái story dọn nhà của An Thy trên instagram. Cô và Nhật Minh chính thức chuyển về giai đoạn bạn bè thuần túy. Dù vậy luôn có một linh cảm mách bảo An Thy rằng, không phải vậy. Anh không coi cô là bạn bè thuần túy.

An Thy buồn bã đóng máy lại rồi ngồi bên bậu cửa thở dài. Từ phòng ngủ của cô có thể phóng tầm mắt ra tít tắp, thấy năm nhíp cầu Nhật Tân đang ẩn mình trong lớp sương mỏng sớm mai. Một năm nữa lại sắp qua.

Lại thêm một năm nhiều chuyện buồn lòng. An Thy khẽ cười, đem chiếc chăn mỏng đắp lên hai chân rồi khẽ nhún vai nhấp một ngụm trà. Buổi sớm nào cũng nhẹ nhàng như này thì thật thích.

ilysb, sfb.

Tổng cộng chỉ có 8 chữ hiện lên ở phần recommendations người theo dõi nhưng đã làm An Thy điên đảo cả người. Là anh ư?

- Anh ơi, em bảo.

- Ôi? - người con trai khẽ quay sang mỉm cười xoa đầu cô gái nhỏ. Ánh mắt anh vừa ấm áp vừa dịu dàng mang tất cả sự bao dung trên thế gian chỉ để dành cho người trước mặt. Nhưng cũng trong một khoảnh khắc nào đó, lại là tia bất lực không đành lòng.

Cô gái nhỏ vẫn tủm tỉm cười, đôi mắt dán chặt vào anh, khẽ nói:

- Đố anh biết, ilysb, ssb là gì?

Anh im lặng lắc đầu trước sự trẻ con của người con gái.

- Là “i love you so bad, so so bad”.

- Nếu vậy thì “ilysb, sfb”. Anh yêu em bao giờ cũng nhiều hơn em một chút.

Quả thật là anh. An Thy bật cười. Anh còn quay về làm gì khi anh đã phũ phàng bỏ đi như thế? Anh còn làm những điều này để làm gì? Khi mà anh và cô ấy đã rõ ràng hơn cả trái đất quay quanh mặt trời? Anh làm như này để cô nhớ mãi không quên ư?

Mỗi người đã chọn một ngã rẽ riêng, tại sao anh cứ cho cô hy vọng. Cùng lắm thì mới chia tay được bốn tháng, anh lại muốn làm gì? An Thy kích động, cô bực bội ném điện thoại ra xa. Tại sao, anh, tại sao?

“như này là sao?”

Cô nhấn tin cho anh, bất chấp tất cả những ngại ngùng suốt nhiều ngày qua. An Thy là như vậy, kích động và không chịu được sự khó hiểu. Huống hồ anh hiểu cô nhất, anh đương nhiên đoán được cô rồi sẽ nhấn như này thôi, có muốn tránh cũng không nổi.

“như em thấy thôi”

An Thy lặng người, bản thân cô đã có câu trả lời tốt nhất cho chuyện này rồi, tại sao còn mất công hỏi làm gì?

“như này nghĩa là anh còn yêu em?”

“ừ, anh còn và vẫn luôn yêu em.”

An Thy oà khóc. Nếu anh còn yêu tại sao anh vẫn muốn chia tay? Nếu anh còn yêu tại sao anh còn về bên bạn ấy? Nếu anh còn yêu sao anh lại nỡ phũ phàng đuổi em ra khỏi cuộc đời anh như thế?

Nếu anh còn yêu, nếu anh còn?

Nếu anh đứng trước mặt cô lúc này, An Thy nhất định sẽ tát anh một cái thật mạnh rồi sẽ gào vào mặt anh tất cả những ầm ứ trong thời gian qua. Nhưng dù thế nào cô cũng chẳng làm nổi, thứ nhất là anh chẳng hề ở đây, thứ hai là nói nặng anh cô còn chẳng nỡ chứ đừng nói là tát anh.

“An Thy, mình quay về đi.”

Cô nín khóc, hai mắt mở to nhìn vào những chữ trên màn hình. Cô đột nhiên thấy bản thân như một con rối, anh thích anh gọi, anh chán thì bỏ đi.

An Thy, mày thật thảm hại.

12. Chương 12: [đặng Thiên X An Thy] Ngày Yêu Dở

lời tác giả: đây là chương duy nhất chỉ để nói về An Thy và người con trai luôn ở phía sau dõi theo cô, Đặng Thiên. đồng thời đây cũng là chương cuối cùng cô dành cho anh, với tư cách là tình yêu ngắn nhất và đau nhất.

gửi anh những mùa nắng của tháng 7, gửi anh gió mưa tháng 10 và tặng anh ngọt ngào tháng hai.

vì em cũng chẳng muốn trong đời, quên đi anh. chỉ là duyên sâu phận mỏng, anh thương người ta. em đau, thì kệ em.

hanoi, ngày 1 tháng 4 năm thất tình.

An Thy sẽ bắt đầu với tấm ảnh Đặng Thiên chụp cô cười như nắng, hai mắt híp lại và toe toét nhe hàm răng ra. Anh luôn giỏi trong việc nắm bắt khoảnh khắc trọn vẹn như vậy.

Những ngày An Thy ở bên anh, cô đã biết bản thân đã nhúng chân vào một vũng bùn rất sâu. Nhưng cũng vì biết là vũng bùn nên An Thy luôn chuẩn bị sẵn tinh thần chờ chết. Chờ anh ra đi rồi lại đau khổ tiếp.

An Thy thấy mối tình này thật kì lạ, cô chưa từng cảm tính như vậy bao giờ. Nói chung là suốt nhiều những phút trước kia đáng ra Nhật Minh là nhân vật chính, nhưng Đặng Thiên cứ vậy mà bước vào. Đúng vậy, cứ vậy mà bước vào.

Tác giả không đùa cợt, mọi thứ trên đời đều có thể xảy ra bất cứ lúc nào, trích một câu yêu thích của An Thy trong bộ phim Trùng Khánh Sâm Lâm thì đó chính là túi nylon cũng có hạn sử dụng, tình yêu cũng thế. Phút ban đầu của Đặng Thiên đã trôi qua.

Cô quay về với anh một lần, anh lại bỏ đi một lần.

An Thy chôn mắt trong gối rồi gào lên. Cô không dám làm thức giấc gia đình, dẫu cho con quái vật trong cô đang bị tổn thương. An Thy nằm co ro như một con tôm, kéo chăn trùm qua đầu. Nước mắt và mồ hôi thấm vào với nhau, chính bản thân cô cũng không biết nên phân biệt chúng như nào.

Một lần, lại một lần nữa. Lại một lần ngu ngốc và dại khờ. An Thy đeo tai nghe, bật bản nhạc Đặng Thiên gửi cô ngày đầu yêu nhau. Đó là cách An Thy vượt qua mọi nỗi buồn, đẩy nó lên đến tận cùng.

Cô sẽ chẳng thể nói lý do vì sao bản thân và Thiên cứ mãi dây dưa đến tận giờ, vì có nói gì cũng chỉ xoay quanh chữ yêu. Cô lại càng chẳng thể nói vì sao mới quay lại mà đã chia tay, chung quy là vì anh không yêu cô.

Cô yêu anh, bằng tất cả nhiệt thành và bao dung của tuổi trẻ. Cô yêu anh bất chấp tự trọng của một đứa con gái phải kiêu kì. Cô chỉ mong muốn anh cho cô một vị trí duy nhất trong trái tim anh, chẳng lẽ điều đó khó đến vậy? Anh có thể yêu thương cả thế giới, nhưng chỉ riêng cô anh lại chưa từng nghĩ về. Hoặc giả dụ có, lại chẳng thể cho cô điều mà cô hằng mong đợi.

Anh bỏ đi, để lại kỉ niệm. Kỉ niệm để lại cho An Thy vài vết thương lòng mà dẫu sau này lành hay nhiễm trùng thì vẫn để lại sẹo. Lòng cô sứt mẻ từng miếng cô đơn, tình cô sứt sẹo từng miếng dại khờ.

Tình mong manh, đó là ba chữ thích hợp nhất dành cho anh và cô. Tất cả đều bắt đầu bằng chữ Th, cùng là Thy là Thiên, là một mảnh trời an yên. Rồi đi mất.

Anh là vậy, nói đi là đi luôn, đi không bao giờ trở lại, để lại trong lòng An Thy bóng nắng mờ mờ chuyển thành bóng tối.

- Em gái, em khóc nhiều viêm mắt rồi, giữ gìn nhé.

An Thy tay cầm chỗ thuốc kháng sinh trên tay thở dài.

Từ nay đời này kiếp này, không còn anh nữa. Anh cho có nửa nụ cười,

chắc cô mất cả,

một đời để qua.

13. Chương 13: Phút 12

An Thy đứng đưa đôi chân rồi khẽ nhắm một vài giai điệu lộn xộn chẳng thành lời bên cạnh Nhật Minh. Chốc chốc cô lại liếc sang anh, vẻ mặt như con cún bị bỏ rơi một góc.

Nhật Minh chán không buồn để ý đến, anh thở dài hồi lâu rồi quay sang nhìn cô:

- Này, em ăn mảnh như thế không được đâu.

Nhìn cái vẻ mặt của kẻ từng làm bản thân khiếp đảm của đoàn trường giờ đang phụng phịu An Thy chỉ muốn bật cười. Anh còn có mặt này mà cô không biết đấy.

- Này, anh sắp ra “tù” rồi nhường em không được à?

An Thy cả tuần nay cứ lúc nào gặp cũng than là anh thật sung sướng, sắp độ kiếp thành phật sống bên nước ngoài rồi còn cô thì vẫn mắc kẹt với tất cả sự hỗn độn ở đây.

- Đồ hâm, mày lớn lên rồi lại ước bé lại không được.

- Này em ước cao lên còn không nổi thì bé lại làm gì anh bị dở hơi à?

Nhật Minh cười không đáp, rồi rất tự nhiên anh đưa tay xoa đầu cô:

- An Thy, em không được buồn nữa đâu đấy.

Cô lặng im. Chữ buồn là một con chữ vô cùng nhạy cảm.

- Em đã dựa vào bầu trời của em rất nhiều ngày rồi, em chỉ sợ bản thân không trụ nổi thôi.

- Nhưng em vẫn chưa gục ngã đúng không? - Nhật Minh mỉm cười - Em cứ như kiểu bơi qua một con sông cứ tưởng bản thân không biết bơi nên cố sống cố chết bám lấy chiếc phao. Cho đến khi phao xẹp em lại nghĩ bản thân không đi được dù em vẫn chẳng hề chìm.

Đôi mắt anh là cả sự ẩn nhẫn và tin tưởng:

- Nhìn xem, mà xung quanh em còn có thuyền cứu hộ. Ít nhất anh không can thiệp vào đời em nhưng để cứu em khỏi chết đuối thì anh vẫn làm được.

An Thy mỉm cười, thoáng chốc nước mắt lại trào lên. Anh không nói gì thêm, khẽ xoa đầu cô rồi chỉ nhìn. Ủ, giữa anh và cô, lời ít ý nhiều.

Cô không muốn yêu và không thể yêu anh, vì Nhật Minh đối với cô giống như một người anh đỡ đầu nâng cô từng bước đi trên con đường một mối của sự trưởng thành. Anh bao dung lạc quan và nhẹ nhàng, anh kiên nhẫn, chăm chỉ và thông minh.

Anh đi, nhưng anh để lại cho An Thy một trái tim dửng dưng cảm kiên định hơn phao bơi. Anh ra đi nhưng con thuyền cứu hộ anh để lại.

An Thy ngồi trước cô bạn thân, lẳng lặng cảm máy nó đọc vài dòng tin Nhật Minh nhắn. Anh vẫn luôn quan tâm cô nhiều như thế, có điều cô không biết, hoặc giả là cô biết cả nhưng cứ coi như không biết.

An Thy đặt máy xuống. Hoàng hôn chảy trên vai những kẻ gục ngã trong tình yêu, trong tình cảm và trong mọi mối quan hệ cuộc đời. An Thy chính là một kẻ như thế, một người liều nhưng lại thích trì hoãn, một người cố chấp về định nghĩa thủy chung đến mức ngu ngốc nhưng lại rung động chỉ vì một icon hay một nụ cười.

Giá như em đặt anh được vào tim, hoặc giá như, anh trao em một nụ cười tình hơn. Nhưng tất cả những điều giá như đó đều đã qua. Bọn mình là phút ban đầu, anh biết đấy, phút thứ 12 đủ để anh ăn xong một bữa cơm rồi.

An Thy mỉm cười ngẩng dậy rồi nhắn một vài câu cho anh:

"anh, bao giờ anh đi, em theo anh ra sân bay nhé. rồi anh về, phút đầu tiên bước chân về Việt Nam có thể có mặt em hoặc không, nhưng em sẽ gọi trước.

anh, em cảm ơn.

thật đấy."

- chính văn hoàn -

— lời tác giả:

mình xin phép dừng phút ban đầu của tam giác lằng nhằng này ở đây. mình viết cái này gửi cho tình đầu hè 2017 của mình rồi lại dành vài chương lan man cho người nào đó.

gửi anh, N. em thật sự thấy bản thân thật may mắn khi quen biết anh. hy vọng khi anh rời khỏi Hà Nội, rời khỏi Việt Nam yêu thương này rồi, thì tình yêu vẫn ở lại, mạnh mẽ theo anh đi.

em vẫn nhớ mọi điều anh nói, em nhớ mọi chuyện em đã làm. và dù nó là gì cũng đều là quá khứ rồi.

phút 12, gần sinh nhật anh.

chúc anh sống một cuộc đời anh hằng mong ước. và hy vọng cô gái anh yêu năm 17 tuổi vẫn có thể bên anh với tư cách là một đứa em.

nhieu thương,

xx,

hôm nay cá tháng tư nhưng mà em nói thật đấy.

thể nhé!

quyết chiến quyết thắng, kháng chiến không thành không đáng mặt anh em!

Diệp,

chào N.

14. Chương 14: , Ngoại Truyện (1)

mỗi chúng ta đều có một khoảnh khắc ngu ngốc đại khờ, rồi từ đó mới có động lực để sống tiếp một cách tốt hơn._____

An Thy vui sướng nhìn chùm bóng bay trên cao lơ lửng mãi đến lúc chỉ còn là một chấm nhỏ trên nền trời xanh thẳm. Cô có cảm giác như buông được cả một thời cho lòng bớt trĩu nặng.

Đứa bạn bên cạnh bá vai An Thy kể một chuyện cười, cô toe toét cười lại. Nắng vàng ươm.

Hình như cũng đã được một năm sau tất cả mọi chuyện. Buổi lễ giã từ này là ngày gần như cuối cùng cô có thể gặp được những anh chị khoá trên. Nhật Minh đã sớm đi cùng hội bạn để ăn uống hát hò. Trước khi đi vẫn kịp ném cho cô cái bút kí cho anh lên áo. Vẫn cái kiểu tự nhận bản thân là idol, ngoài việc xấn tay áo đuổi anh khắp sân, cô chả nghĩ ra cách nào hay hơn để thể hiện sự "bực mình" cả.

Anh vẫn vui vẻ như thế, đã đến lúc mọi thứ cần bắt đầu mới. An Thy khẽ thở dài rồi tự cười với bản thân mình. Cô đưa mắt nhìn xung quanh trước khi cùng lũ bạn đi đánh chén cuối năm.

Rồi cô lại thấy anh, u uất một góc. Đã rất nhiều ngày vừa qua cô không thấy anh, cũng không biết anh đang làm gì anh đang thế nào. Bằng cách này hay cách khác cô vẫn có thể biết hoặc đoán được anh ra sao. Nhưng cô chẳng thể ngờ anh lại gây đến mức này.

Anh như này An Thy hơi xót. Tất nhiên cô cũng biết anh và cô giờ chẳng còn gì, nếu còn cái gì xót lại chắc cũng chẳng khác tình anh em bạn bè là bao. Mọi sự mập mờ đã chấm dứt hẳn từ khi anh nói anh không còn yêu cô nữa. Mà An Thy thừa hiểu đó là sự thật. Một khi anh đã cương quyết, tức là sự thật.

Đặng Thiên là vậy, không yêu chính là không yêu.

Có đôi lúc cô cảm tưởng mọi điều trải qua với anh chỉ như một giấc mộng, cũng có lúc cô nghĩ nó còn chưa từng diễn ra. Nếu có thể quay ngược thời gian, cô mong bản thân vẫn là một cô em gái của anh, không tiến xa hơn. Mọi chuyện bây giờ lằng nhằng quá, An Thy không biết nên bắt đầu từ đâu và như nào để tránh sự ngại ngùng. Suy cho cùng người nặng lòng vẫn chỉ là cô, còn anh, anh đã có sẵn người để cố gắng và người để quyết tâm.

Cô cười nhẹ, nhìn thẳng vào anh, rồi rất nhanh quay mặt đi. Cô chỉ sợ nếu thêm phút giây nào nữa cô sẽ khóc mất. Tuyến lệ của An Thy luôn hoạt động mạnh đến mức khó hiểu. Người ta hay nói là do trái tim yếu mềm. Ừ đấy, giải thích như thế cũng được thôi.

“Em đừng đi vội anh đưa em lưu bút, em viết cho anh được không?”

Màn hình đột nhiên hiện lên tin nhắn cùng dòng chữ này. An Thy kinh ngạc quay lại nhìn anh, chỉ thấy anh đang giơ lên một cuốn sổ màu nâu nhạt.

“Em viết cũng được, anh đưa em đi.”

Đây là tin nhắn đầu tiên sau rất nhiều ngày im lặng, hận thù và cay cú. An Thy đột nhiên cảm thấy nó cũng không tệ như cô nghĩ. Không dưới một nghìn lần cô tự hỏi, nếu gặp lại anh cô sẽ như thế nào? Cô sẽ khóc chứ? Hay cô sẽ cười? Cô sẽ mĩa mai chứ hay cô xót thương anh?

Giờ thì An Thy biết rồi, vì Đặng Thiên đang ở trước cô, bằng xương bằng thịt. Anh dường như vẫn vẹn nguyên như trong kí ức không một chút thay đổi nào lớn. Còn nếu nói điều gì thấy anh khác nhất, là trông anh gầy hơn và yếu hơn khi trước. An Thy ần ần thấy được nỗi xót xa trào lên và bữa vậy lấy lồng ngực. Anh vẫn ưa hành hạ bản thân như thế.

Anh mở đầu bằng một nụ cười.

- Anh ăn chưa?

Một câu hỏi kinh điển. Đặng Thiên khẽ gật đầu rồi đưa tay đưa cuốn sổ cho cô:

- Em cứ cầm đi, tuần sau buổi cuối cùng bọn anh làm bảng điểm thì qua trả anh cũng được.

An Thy khẽ gật rồi hỏi lại:

- Anh không định đưa bạn ấy viết à? Với cả còn bạn bè anh nữa, em cầm lâu thế á?

- Em là người viết cuối mà. Ừ, không đưa.

- Anh vẫn thích bạn ấy chứ, nhỉ?

Có trời mới biết cô nói câu này trong xót xa thế nào? Đành rằng tình yêu không còn nồng nhiệt nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện cũ đã qua, An Thy vẫn không thể ngăn bản thân đau đớn được.

- Ừ. - Rồi anh kèm theo một nụ cười như chế giễu bản thân. - Nhưng dù nói chuyện lại vẫn kì lạ lắm.

Ừ và An Thy biết, anh vẫn thích bạn ấy rất nhiều. Chứng kiến chuyện không khác gì dự đoán, An Thy vẫn không ngăn được sự đau đớn trong lòng. Hoá ra tình cảm làm con người ta nặng nề như thế. Cô bầu chặt vào cuốn sổ, ép cho bản thân không khóc tới từ tốn nói:

- Thế... Em xin phép về nhé.

Anh không nói gì, An Thy vừa định xoay đi đã thấy một bàn tay giữ lại. Cô thuận thế lao vào vòng tay anh. Cô run rẩy cả người chỉ để anh ôm, trán cô tựa vào lồng ngực anh, đôi tay hơi bám vào bắp tay anh. Mọi thứ, của anh, đang bao trùm lên tất cả. An Thy mềm cả người, vô lực phản kháng, nước mắt đã chực trào.

Anh đưa tay lên xoa nhẹ trán cô, rồi thuận tiện đặt một cái thơm nhẹ nhàng lên tóc. Cô hiểu, đây là kiểu dành cho người thân.

Không còn là người thương như khi trước nữa.

An Thy bước ra, anh cũng lỏng vòng tay. Cô đối diện với anh, khẽ khịt mũi ngại ngùng. Cả hai im lặng, anh nhìn một nơi, cô nhìn sườn mặt anh. Đến khi anh ngoảnh lại, cô lại nhìn sang nơi khác.

Khoảng thời gian im lặng ấy chỉ kết thúc khi An Thy lên tiếng:

- Thôi về đi không em giữ lại mãi không cho đi nữa.

Đấy chỉ là một câu đùa.

- Kệ anh ngắm đi em quản làm gì?

Đây chỉ là một câu đùa tiếp.

Nhưng An Thy đã nhanh chóng kéo anh về phía mình, gió lướt qua rất nhẹ. Rất nhẹ.

Đôi mắt cô nhắm nghiền, đôi mắt anh mở to. Mọi thứ diễn ra trong một vài giây ngắn ngủi.

Buổi tối về khi đặt bút viết những dòng đầu tiên, An Thy khóc.

"Đăng Thiên, em cảm giác như vừa buông bỏ cả một đời rồi.

Em có cảm giác em vừa tỉnh khỏi một giấc mơ rất dài.

Chúng ta đều đã khác rồi..."

gửi tặng tháng 5, hẹn gặp lại

khi mọi sự đều đã ổn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phut-ban-dau>